

El Kavgaları 16

– Bayram KAYA · 20 Haziran 2017

İnsan, toplumsal ilişkisi nedeniyle (üreten ilişki ve ortaklaşan emek sahipliği gücü nedeniyle), özgür olmuştur. Özgür oluşunu ortaya koyan emeği ve emek gücüyü. Emeğini ve emek gücü sahipliğini; hem toplumsal güç yaptı. Hem de emeğini toplumsal güç ve toplumsal otorite oluşla inşa etmişti. Toplumsal gücü ortaya koyduysanız; toplumsal güç bu oluşmanın kendilikten otoritesidir. Toplumsal güç kendisini oluşturan her bir emeğe ve emek gücünün kendi üzerine; kendi etkimesi olur. Toplumsal güç kendi üzerine kendi baskı ve basıncıdır. Üreten emek gücünüzle otorite üzerine etkisiniz. Üreten emek gücünüzün karşılığı olanlarla da siz toplumsal gücün etkisi altındasınız. Etkiniz ve etkilenmeniz sonuçta emek gücünüz nedeniyle kendi üzerinize, kendi etkinizdir.

Sizin ürettiğiniz kundura, karşı tarafı da size ekmek üretmeğe zorlar. Kundura karşı tarafa bir baskı ve basınç; ekmekte size bir baskı ve basınç olmakla ortaya karışık bir otoritedir. Yani karşılıklı olan bu bağıntı içinde, bu baskı ve basınçla, ekmek size kundura üretirir. Siz de kundura ile ekmek üretirirsiniz. Kendi tükettiğinizden fazlası olan kundura emek gücünüz, ekmek olukla size dönmekle; ekmek olukla size dönen şey; kendinizdeki kundura üreten emek gücünüzün, kendi üzerine kendi etkimesidir. Kundura üretmeyince kimse size ekmek üretmiyordu. İşte bu bağıntı kullanım, insanı özgür kılmıştı. Ve insan toplumsal gücünü, El mana anlayışı içinde özel mülk sahibi oluculara kaptırdı. Böylece özgürlüğünü (toplumsal gücünün tam kullanılmasını) yitirmişti. Bu nedenle süreç varlıklı ve yoklukla olmaya dönüştü. Bu dönüşme; özgürlük ve kölelik; mutlulukla, mutsuzluğun savaşıma süreciydi. Yani özgürlük olan erdemle; kölelik olan erdemsizlik savaşıyordu. Erdem, insanlık tarihi ve insanlık bilinci içinde El'e karşı olmaktı. Erdemsiz oluş kusuru, El mana anlayışındaydı.

Sınıf savaşlarının "sosyal dildeki söylem karşılığı" El'e karşı; El gibi mal mülk sahibi olmak istemeydi. El zenginliğini ve tüm kusurlarını bu anlam altına gizliyordu. Yani El'in bu savaşı El gibi olmak isteyen tagutların savaşıydı. Tagutlar yerine göre bir El'e karşı başka bir El olduğu gibi El'e karşı kulun da El gibi olmak istemesiydi. Tagutlar kölelikten kurtulmak istiyorlardı. Fırsatını bulduklarında kendilerinin yeni bir El olmasında hiç bir beis görmüyorlardı.

Kulun kendi sahibi olan El'ine karşı El gibi olmak istemesi olan tagutluk bir bakıma ya bir bay erki içindeki sürtüşmeydi. Ya da takım erki olan oligarşi içindeki kulun, diğer Eller yanında başka bir ikinci, üçüncü, beşinci El olma istekleriydi. Tagutluk, bir kulun El tarafından kendisinden esirgenenleri tekrar El'den kendisi için istemesiydi.

İşte ilk El'in ortaya çıkmasından itibaren El olma yanlıları içinde lümpenler oluştu. Kralın soytarısı konumundaydılar. Lümpenler de bu hizmetleri karşılığı El sayesinde mal mülk sahibi oluyordular. Mal mülk sahibi olmakla lümpenler de El'e benziyordu. Ama El Lümpenlerin El'e benzemelerini tagutluk saymıyordu. Lümpenler, El ile köleler arasında tampondu. Lümpenler iki nedenle kulların tagutluk yapmasını yerden yere vurdular. Lümpenlerin ilk yergileri; El gibi olmak istemeye tagut demeleriydi. İkinci yergileri mecazdı. İlahlardan beri tohumun üzerini örten ekici gruplara tohumun üzerini örtüp tohumu gizleyen anlamına kâfir deniyordu. El gibi olmak isteyip te El olan tagut oluktan çıktı kâfir oldu.

El; El gibi olmayı, El gibi herkesin mal mülk sahibi olmasını neden istemiyordu? Biliyordu ki kulların yoksulluğu ve çalışması kendisinin mal mülk sahibi olmasıydı. Yine biliyordu ki El'in mal mülk sahipli içindeki muktedirliğini kulların da kullarında kendileri için ister olması, kulların karşı koyacağı bir şey değildi. Ama yine de kullar bu durumu değişmez yazgı olma anlayışıyla içlerine sindirmeliydi.

Lümpenlere göre gerçek buydu. Bu gerçeğe aykırı davranmakla El olmak kâfırlıktı. O El'in kulluğunda çıkmaktı. Kullar El'in mal mülk sahipliğin tanımayıp El gibi mal mülk sahibi olmakla ve El'e benzemekle kâfir oluyorlardı. Yani kâfirler kulların da El gibi olacağını söyleyip; kulun El gibi olamayacağı mana anlayışının üzerini örtmüş olmakla, El'e isyan ediyorlardı. Artık kâfirlik, ekiciler için değil de El ahbine uymayan imansızlar için söylenecekti.

Bu tarz yerici söylem tutum içinde olan lümpen din adamlığı, kul olan kişilerin bu tarz dirençlerini kırdı. Bu tarz direnç anlayışını tu kaka ettiler. Bu anlayışları sosyo toplumun dışına atmak istediler. El yararına olan bu dışlama eylemleri; lümpenler tarafından köleci sınıf bilincinin kırılması demektir.

El, ilahi dönem içinde ilaha karşı çıkmıştı. Sosyal dil söylemli Tagutlar da, El dönemi içinde El'e karşı söylemle ortaya çıktılar. Tagutların da mal mülk ister olduğu bu söylemleri, özel sahiplik üzerinde El ile kendilerine benzerlik istemeleriydi. Süreç henüz yeniydi. El'in nasıl El olduğu herkesin hatrında olmakla; hatırlarda tazeydi. Bu nedenle de bu istek makuldü. Herkesin El gibi mal mülk sahibi olması olasıydı. Ama makbul değildi. Özel mülk sahipliği tamahı her dönem sürecin akışına galebe geliyordu.

El nasıl ilaha karşı bir duruşla El olabildiyse, kulun kendisi de El'e karşı; El mülkü içinde, neden ikinci bir El olma iddiası içinde (tagut olma içinde) olamasındı? Tagut kul şunu kaale almıyordu. Ön ittifaklı ortaklıkta herkesin mal mülk sahibi olması olasıydı. Oysa Köleci sistemler birine kaybettirerek diğerine kazandırmakla, El'in mal mülk sahibi olmasıydı. El'in iradesi vardı. Kendisinin yoktu. Hükmen mağlupla yolan çıkan taraf, hep bu mağlubiyetin ezikliği içinde olmakla köleci tarih boyunca mağlup olacaktı. El'in, El ile ve diğer El'ler ile olan kavgası, hep birleşmeyi içeren egemenlime olucu dönemin içindedir. Yani El'in El ile kavgası sentez içindeki her alanda belirliyordu. Örneğin sentez içinde El'e gösterilecek saygılıma olan tazimler, bunlardan biriydi. Köleci ilk çekirdek yapı olan bay erki temsilciliğidir. Bay erki temsilciliği olan; bu tazim türü ritler dini ritüEL olmakla; bu nüve ritüellerin her biri bu El kavgaların içinde mezhepler, dinler kavgası olmakla sürecelecekti. Bu çekirdek yapıyı koruyuşun sosyal bilinciydi. Ön ittifaklarda her bir üretim yapan totem grup, kendi totem grup mesleğinin sahibi olmakla; kurul içinde iradesi vardı. Kurul, iradesi olanlar katıydı. Köleci sistemde iradeler yoktu. Bu nedenle malı mülkü olan iradeye, biat etmek; sığınmak için el etek öpüp; irade sahibinin bastığı yere kapanırlardı. Bu da El'i saygılıma olan ritüELdi.

Ön ittifak içinde diğer hemcinslerine benzememe ve tek irade sahibi olma isteği, El mana anlayışlı sürecin akılda geçer olmasının temelidir. Akılda geçen hemcinslerine benzememe ve irade sahibi emir veren olma isteği de ancak ön ittifakın zenginliğine sahip olmakla, olasıydı. Kafalardaki tüm hesaplar bunun üzerine inşa olacaktı.

El çalışmayan, kul gibi olmayandı. Kullara benzemeyen olmakla; çalışanı olan, çalıştıracak tarlası (malı-mülkü) olandı. El sosyal statü oluşla, hemcinslerine benzemez olmakla kafalarda, gönüllerde ve yaşam tarzı içinde ruh olarak ayrıışmıştı.

İnsanlık tarihi üç ittifak tanımıştı. İlki totem kültürleri bir arada entegre eden ortaklaşmacı üretim ve

ortak iradenin; tarım devrimiyle uygarlığı ortaya koymasıydı. İkinci ittifak ön ittifak üzerine kurulan, köleci ittifak olmakla; kişilerin mal, mülk sahibi olma ekseni idi. Mal mülk sahibi olmayan kölelerden, ayrıışmaydı.

Mülk sahibi olmayanlar; mülk sahibi olan iradeye, çalışmak için rızık için teslim olacaktardı. Teslim oluş biat hareketiydi. Biat hareketi sıralı yapılan kurallar gösterisidir. Sıralı kurallar EL'i saygılıma olan ritüELdi.

"Bana ibadet ederken başkalarına ibadet eder gibi etmeyin" kuralı gereği her bir ele gösterilen biat ritüeli farklıydı. Kiminde El öpülür, kiminde ayak öpülür, kiminde etek öpülür, kiminde yer öpülür ayağa secdeye varılır vs.

Baş El diğer Elleri temsilen her ele yapılan biati saygılıma fil ve sözlerini birleştirip ayini birleşik bir seremoniler biatine dönüştürdü. El huzurunda eğilen (rükû eden) kişi varıp El'in ya eteğini öperdi. Ya ayaklarına kapanır veya bastığı yere alındaki kölelik işaretini değdirirdi. Bunlar huzurdaki kişinin daha önce kime kul olduğuna bağlıydı.

El'in elini, eteğini öpmekle biatini göstermek; biati oluşla, ele biati; El'e göre ritüEL etmektir. Üçüncü ittifak bu köleci El süreci içinde çıkacaktı. Köleci ittifak içinde birleşik El'ler El'e karşı gizliden ya da açık El (güç) savaşları başlatırdı.

Savaş açan El, gizliden ya da açıkça baş El'e karşı hile, entrika çevirmenin ittifakı içinde olurdu. Bu da bir ittifak ve bir biattı. Yani bu ittifak ikinci bir şer ittifakı olmakla ittifak kavramı ikinci kez bambaşka bir anlama dönüşecekti.

Yine El kavgaları içinde farklı farklı tazim şekliyle, farklı farklı El'e biat etmenin uyrukluğuydu. Bir El kendi bağlılarına; "Sizin El'iniz başka El'e benzemez"; "Sakın ola ki başka El'e ibadet eder gibi bana ibadet etmeyiniz. Bana ibadette onlara benzemeyin" diyordu. Bu tarz kavgalarıyla bay erki olan bir El, kendisini oligarşi yapılı bir ortam içinde diğer ellere karşı ihale ediyordu.

El, kendi biçimciliği ile kendi farklı oluşunu bu tarz ritüel biatlarıyla ortaya koyuyordu. Kullar, önce monark dediğimiz El'e tazimle, ritüeli oldular. Daha sonra da El sentezli entegre içinde, takım erki dediğimiz oligarşi içinde bir baş El'e karşı birleşik hareketli ayinle tazimde bulundular. Bu tazim ortaya karışık ritüelden oluşan figürlerden oluşmaydı. Ortaya karışık figürlü ayinlerin her biri bir El'e yapılan tazimlerin birleştirilmesinden oluşuyordu.

Oligarşinin baş El'i karşısında diz vurma, etek öpmek, yere kapanma (secde) eylemlerinden oluşan bir dizi figür baş El'i saygılıma ritini ortaya koyuyordu. Secde etme; etek öpme; diz dövme; eğilme; geri geri gitme türü tazimler, her durumda her hâlükârda ve her karşılaşmada mutlaka gösterilmesi gereken kulluk sadakatli biati belirtir süreçlerin; hem sesli ve hem de sessiz saygılıma ritüeli olmasını köleler üzerine ibadet akdi kılıyordu.

Geçmiş te, yani bay erki süreci içinde El'in yanında ilahın adını anamazdınız. Bu nedenle bay erki içinde El'i kutsayıp; El'e tazimlerde bulunuyordular. Kullar ilaha tazimle bulunsun istenmiyordu. Eski ilahı unutsunlar diye sanki görünmez biri kimin kulusun diye soruyormuşçasına kişi de sürekli "El'in kuluyum" demeyi zikrediyordu. Sürecin efendisi kendisine her dem "sahibimiz El, sahibimiz El" zikrini dedirtiyordu. Mülk sahibi seyitler (efendi –sahipler); El adıyla meşru oluyordu. Günümüzde de emek diyemediğimiz yerde, halk deyip, halkı kutsamakla meşru oluyorduk

Totem mesleklerini, hemcinslerimiz ortaya koymuştu. Totem meslekleri nedeniyle hemcinslerimizin iradi kararları vardı. Gruplar kendi iradi kararlarıyla ön ittifak içinde kurumlaştılar. Hemcinslerimiz iradi olmakla, ortak ittifak kararları aldılar. İttifakı kurdular. Bu hemcinslerimiz bu haliyle ilahtılar. Ancak ön ittifaklar öncesinden beri hemcinsimiz olanlar da, birer ilah değildiler.

Bir totem mesleği içinde olmakla ittifak kararı alan hemcinsler nesli, ancak ilahtı. Hemcinsimiz ilah olmakla, kendi aralarında iç cinsel ilişkilerini de yasaklayanlardı. Ve ittifakın yaratıcısı olanlardı. İnsanın yaratıcısı olanlardı. Tarım devrimini yapanlar da hemcinslerimiz değildi, aksine insanlardı.

Yine ön ittifak içinde çıkıp köleci sisteme sapanlar da, hemcinslerimiz değil El tipi insanlardı. El tipi K ruhla köleci sistemi ortaya koyanlar da insanlıktan çıkan El olan ve kul olanlardı. Köleci sistemde kul olanlar da insanlardı. Köleci sistemde insanın üreten emek karşılığı kazancına ve sahiplerin iktisabı olan malına mülküne rızık, nasip dendi. Kulların, mal ve köle olmasına da kader ya da fıtrat dendi.

Böylece insanlar emeğine, toplumuna ve kendisine yabancılaştırıldılar. Tarihe ve tarih bilincine yabancı kılındılar. El bilinciyle sahiplerine kul oldular. Efendi, sahipti. İnsan kuldu. İnsanlar birer sahibi olmakla sahipli kuldular. El ise, insandan kulu olan, sahipti. Köleci sistemdeki insan, kuldu. Önemli olan o kölenin hangi El'in ya da kimin kulu olduğuydu. Bunlar iyi biline.

İnsan miladi 1789 yılına gelene kadar bir daha insan olamayacaktı. İnsan, El ile birlikte; inşacı ve sentezci olan toplumsa kolektifin gücünü, El'e kaptırmıştı. El'e kaptırılanla; insan olma özgürlüğünü de yitirmişti.

İnsan, bir özgürlüktü, hem de toplumu eliyle; kolektif gücü kullanmasıyla özgürdü. El'in köleci sistemi kurmasıyla birlikte insan; insan olma özgürlüğünü yitirdi. İnsan, insanın kurdu oldu. Süreç El için kulların emek gücünü yedikçe semiren bir özgürlüğün kullanımı olacaktı. Özgürlük yön değişecekti. El, kolektif gücü ele geçirmişti. El kolektif gücü kullanıyordu. Köleci inşacılar, semirenlerden oluşacaktı.

İnsan ön ittifaklarla; özgürlüğünü ve insanlığını öğrenmişti. El mana anlayışı ise müthiş bir öğrenilmiş çaresizliğin propagandasıydı. Korkularıyla öğrenilmiş bir çaresizlikti. Kaybetmeyi öğretiyordu. Kazanma, itaat etmekle, biat etmekle, vaatlere ümit bağlamakla ancak bulabileceği söyleniyordu. Bu anlayış kul olmanın yanında, sürece ikinci kez bir kaybetmenin efektini; oluşmaktaydı.

Başarısızlıklar karşısında; kaybetmeler karşısında; aklını kullanıp düşüncelerini yeniden düzenleyen eylem bilinçlenmesine sistem fitne ve şeytanlık diyordu. Asi olmak diyordu. Münafık diyordu. Dahası deccal de denmekle, tüm bunlar kul için; kaybetme ve kaybettirme üzerine inşa olmalardı. Fitne gibi kavramlar sürece, efekt üstüne efekt oluyordular. Bu olumsuz söylemlerin tümü, kulun kendi köleliğine ve kendisi üzerindeki El sahipliğine karşı oluşın direnci; El tarafından meşruca bastırma eylemlerini doğuruyorlardı.